

คำยืมจากตะวันตกใน ภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น

วิรัชท พอนิสิทธิ์กุล

ผู้เชี่ยวชาญภาษาไทย โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.อ.ท.

วันนี้ เราจะมาพูดถึง “คำยืม” จากภาษาต่างประเทศกันครับ โดยถ้าเป็นในภาษาไทยเองก็จะมีคำยืมมาจากหลายภาษาเช่น ภาษาบาลี-สันสกฤต ภาษาขอม ภาษามอญ ภาษาลาว ภาษาจีน (หลักๆ คือแต้จิ๋ว) ภาษาอังกฤษ ส่วนในภาษาญี่ปุ่นเองก็จะมีคำยืมจากหลายภาษา เช่น ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษารวีกิว ภาษาไอนุ ภาษาอังกฤษ ฯลฯ

แต่ “คำยืม” ที่จะพูดถึงกันในวันนี้ อยากรจะเน้นไปทางคำยืมจากภาษาตะวันตก โดยเฉพาะภาษาอังกฤษครับ เนื่องจากในยุคปัจจุบันคงปฏิเสธไม่ได้ว่า ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากลของโลกไปเรียบร้อยแล้ว กลุ่มภาษาอื่นๆ โดยเฉพาะภาษาในเอเชียจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องรับอิทธิพลของภาษาอังกฤษนี้เข้าไปในภาษาของตัวเองด้วย ภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นเองก็เช่นกัน ไม่อาจหลีกเลี่ยงกระแสนี้ได้

ผู้เขียนขอใช้เกณฑ์ส่วนตัวในการแบ่งกลุ่มคำยืมจากตะวันตกในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ ก่อนยุคอินเทอร์เน็ต และหลังยุคอินเทอร์เน็ต ครับ

1. ก่อนยุคอินเทอร์เน็ต คำยืมจากตะวันตกในกลุ่มนี้ ยังอยู่ในช่วงก่อนที่จะเกิดกระแสน์อินเทอร์เน็ตอย่างในปัจจุบัน คำยืมส่วนใหญ่เกิดจากการค้าขายข้ามวัฒนธรรม หรือการถ่ายทอดความรู้ด้านการศึกษาและทางด้านเทคโนโลยีครับ ดังตัวอย่างในตารางที่ 1

2. หลังยุคอินเทอร์เน็ต ยุคนี้มีคำใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมายมหาศาล เนื่องจากสภาพที่ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลและแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้อย่างอิสระที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ โดยคำที่เกิดขึ้นใหม่ในโลกอินเทอร์เน็ตนี้ เน้นอนว่ามักเป็นคำศัพท์เกี่ยวกับโลกอินเทอร์เน็ต และมีส่วนหนึ่งทีมาจากภาษาอังกฤษ ดังตัวอย่างในตารางที่ 2

ลักษณะของคำยืมเหล่านี้ ในภาษาญี่ปุ่นบางคำอาจเป็นคำยืม แต่ในภาษาไทยมีการแปลเป็นไทย หรือบางคำในภาษาไทยอาจเป็นคำยืม แต่ในภาษาญี่ปุ่นมีการแปลเป็นญี่ปุ่นก็เป็นที่น่าสังเกตครับ อย่างเช่น

タバコ: ทะบะโกะ (Tobacco) ญี่ปุ่นยังคงใช้คำยืมจากอังกฤษอยู่ ในขณะที่ภาษาไทยมีการแปลคำนี้เป็น “บุหรี่” โดยไม่ได้มีการใช้ภาษาอังกฤษมาเป็นคำยืมครับ

เว็บไซต์ ภาษาไทยยังคงใช้คำยืมจากอังกฤษอยู่ แต่ภาษาญี่ปุ่นมีการแปลเป็นญี่ปุ่นเรียบร้อยแล้วคือคำว่า 電子掲示板: เดนชิเคอิบิง นอกจากนี้คำยืมในภาษาญี่ปุ่นก็มีลักษณะพิเศษกว่าในภาษาไทยด้วย คือ ในภาษาญี่ปุ่นนั้นการสร้างพยางค์จะเกิดจากพยัญชนะต้น + สระ + พยัญชนะสะกด + วรรณยุกต์ แต่ในภาษาญี่ปุ่นจะเป็นอักษรแสดงพยางค์ทั้งหมด เวลาใช้คำยืมในบางครั้งจึงเกิดการตัดทอนของพยางค์ทำให้เกิดเป็นคำใหม่ที่แม้แต่เจ้าของภาษาอังกฤษเองก็ไม่มีทางรู้เลยว่าคำนี้แต่เดิมมาจากภาษาอังกฤษ เช่น

カラオケ คาระโอะเกะ → 空: คาระ + orchestra = ดนตรีเปล่า

セクハラ เซะกุฮาระ → sexual harassment

マジレス มะจิเระสึ → まじめな: มะจิเมะนะ response = คำตอบจริงจัง (ในเว็บไซต์)

バイト ไบโตะ → アルバイト อะรุไบโตะ (arbeit “งานพิเศษ” ในภาษาเยอรมัน)

วันนี้พอเท่านี้ก่อน แล้วไว้พบกันอีกครั้งครับ ผู้เขียนขอตัวไปดราม่าในบอร์ดต่อครับ

ตารางที่ 1

ภาษาไทย	ภาษาญี่ปุ่น
ตะแลบแก็บ (Telegraph)	タバコ: ทะบะโกะ (Tobacco)
คอนแวนต์ (Convent)	ナイフ: นะอิฟุ (Knife)
กะละแม (Caramel)	サラリーマン: ซะระริมัน (Salaried workers)
แป๊ป (Pipe)	テレビゲーム: เทะเระบิเกะมู (Video game)
ก๊าก (Cook)	パソコン: พะโซะคัง (Personal computer)
เซ็น (Sign, Signature)	チアガール: ชิอะการุ (Cheerleader)
ไอศกรีม, ไอติม (Ice-cream)	サングラス: ซังกุระสึ (Sunglasses)

ตารางที่ 2

ภาษาไทย	ภาษาญี่ปุ่น
ดราม่า (การใส่อารมณ์ ทำให้ทะเลาะกัน)	ググる: กุกุรุ (ใช้ google หาข้อมูล)
สปอยล์ (การเล่าเนื้อหาบางส่วนที่เปิดเผยเนื้อหาสำคัญของเรื่อง)	スレッド: สึเร็ดโตะ (กระทู้ thread)
กูเกิ้ล (ใช้ google หาข้อมูล)	ウェブサイト: เวะบุเซอิโตะ (website)
เล่นเอ็ม (โปรแกรมแชต msn messengers)	コピー: โกะปิเปะ (copy & paste)
เมนต์ (comment)	レス: เระสึ (response)